

været benyttet, før Dampfærgen kom. Hvis den blev forlænget ikke saa overordentlig meget, vilde man der have et helt Havnebassin, og det gjaldt da blot om at uddybe dette og skaffe Bolværksplads, saa vilde Havnen være færdig. Naturligvis vilde dette koste ikke saa ganske lidt, men jeg tror neppe, at Forholdene ere saa gunstige ret mange Steder som her til at anlægge en Havn; og da, som sagt, en stor Del af Beboerne dernede baade paa Sjællands- og Møenssiden og en Mængde Fiskere og søfarende fra de nærmeste Kyststrækninger have indsendt et Andragende, hvori de ønske at faa en Havn indrettet dernede, tror jeg, at denne Sag fortjener alvorlig Overvejelse, og jeg vil derfor tillade mig paa det bedste at anbefale den til den højtærede Minister.

Bluhme: Jeg har stillet forskellige Ændringsforslag, hvoraf jeg først skal tillade mig at nævne et til § 5. Der betales aarlig af Handelsflaaden et Beløb af mellem 300 og 350,000 Kr. til Konsulatsafgifter. Paa Budgettet er det opgivet...

Formanden: § 5 er ikke til Forhandling i Øjeblikket.

Bluhme: Jeg beder om Forladelse. Saa gaar jeg over til § 19, hvor jeg har stillet et Ændringsforslag til § 19 B., Konto II. C. 1. a. Jeg beder om, at Tinget vil følge mig med et lille Tillæg til denne Konto paa Finansloven. Jeg har foreslaaet 3,000 Kr., men det er for Resten rent kalkulatorisk. Det drejer sig om Havnebetjentene i Esbjerg Havn, der staa paa en meget lille Løn af 8—900 Kr. De have ganske vist paa sidste Aars Finanslov faaet et Løntillæg af 84 Kr. hver, men det bliver dog alligevel en meget ringe Betaling for et meget anstrengende Arbejde. De ere i Funktion hver eneste Søgnedag fra Morgen til Aften og ligeledes hveranden Søndag og ofte om Natten med, men deres Løn er stadig den samme, som den har været fra Havnens første Tid. Under Hensyn til alle de Lønforbedringer, som andetsteds have fundet Sted, forekommer det mig, at disse Folk ere noget stifmoderlig behandlede. Og da der foreligger et Lovforslag fra den højtærede Minister om forhøjede Udgifter til Toldvæsenets Lønninger, for saa vidt angaar Kontorhold m. m., troede jeg, at dette lille Antal Betjente, som sortere under Toldvæsenet i Havnen, passende ved samme Lejlighed kunde have faaet et

Lønningstillæg. Det er jo ikke mange, det drejer sig om. Jeg har sat 3,000 Kr., det er vel egentlig for lidt i Øjeblikket, skønt som foreløbigt Tillæg kunde det vel nok anvendes, og der er jo ikke saa mange Havnebetjente omkring i de kgl. Havne, at det vilde være af nogen næneværdig Betydning for Finansloven, om man gav disse Mennesker en nogenlunde passende Løn, svarende til de Lønforbedringer, som nu i de senere Aar have fundet Sted gennemgaaende i alle Etater. Jeg tillader mig at anbefale dette Forslag til den højtærede Finansministers Velvillie og ligeledes til det ærede Finansudvalg, som forhaabentlig vil beskæftige sig med Sagen inden 3die Behandling.

Jeg har dernæst stillet et Ændringsforslag til § 26, II. B. Det gaar ud paa at indsætte en ny Konto, som ligeledes er rent kalkulatorisk. Den er sat til 10,000 Kr. og skulde være et første Bidrag til en Ophalingsbeding for Fiskefartøjer i Nordby paa Fanø. Det vil være alle Medlemmer bekendt, at Udviklingen paa Skibsfartens Omraade har ført med sig, at den forhenværende store, søfarende Befolkning paa Fanø har maattet opgive dette Erhverv. Sejlskibenes Stilling er jo gaaet meget betydeligt tilbage, men paa en Ø som Fanø, hvor der ingen Skibsværfter eller lignende haves, og hvor der ingen Lejlighed er til at bygge mægtige Transportdampere, var Sejlskibsfarten endnu mulig, saa længe man holdt sig inden for rimelige Grænser med Hensyn til Skibenes Størrelse. Nu er det helt ophørt, og Øen har intet andet Erhverv, da Jordbruget paa Fanø jo er rent forsvindende eller næsten umuligt paa Grund af de slette Jordbundsforhold. Øen trænger derfor i høj Grad, ikke til Almisser, men til Støtte fra Statens Side for Erhvervslivet, og efter at andre Veje have lukket sig, er den yngre Del af Befolkningen gaaet den Vej, som vi nu her fra Rigsdagens og Regeringens Side i en Række af Aar have opfordret og opmuntret Befolkningen paa vore Kyster til at gaa, nemlig at kaste sig over Fiskerigeringen. Men det er naturligvis en stor Gæne for disse Mennesker, at de ikke en Gang kunne faa deres Fartøjer, med hvilke de ligge ude i Nordsøen — det er større Kutterfartøjer — paa Beding ved deres egen Ø, deres eget Hjem. De ere nødte til at lægge dem op i Esbjerg, og om Vinteren, naar de skulle tilses og repareres, maa de tage fra Fanø over til Esbjerg, hvor der ofte er meget overfyldt paa Bedingerne, for at tilse deres